

Dušan Ludvik | Slovo v jeseni

Sončno kroglo na svoj vrh nabada
z zlatom ves preprežen hrib.
Raz vejevje starih lip
suho listje pada, pada...

Kakor mlado vino vsa kipeča
z mano greš v svileni mrak,
skozi zrak zvoni korak —
s tabo smeh in s smehom sreča.

Krik pastirjev se z zvonjenjem snubi.
Sama sva. Za nama gozd.
Tu vinógrad. — Utrgaš grozd —
in po grozdu vonjajo poljubi.

Padel težek sad mi je v naročje,
solzi dve na mojo dlan.
Tvoj pogled mi ves je vdan,
tvoj objem kot veter vroč je.

S pašnikov gre dim v koruzno lásje,
listje pada venomer;
pal na srca je večer
in med naju bol natrosil čas je.

Zdaj ne letajo golobje v parih:
eden plaval je na jug,
žalostno na sever drug,
spomin igra v kostanjih starih.

Ko oblake na svoj srp nabada
ščip v pristanu polnoči,
s tvojih žametnih oči
solza kakor listje pada...